

KAMIOŤĀ•KEM V AMERICE - 25.

StĀ™eda, 19 bĀ™ezen 2014

Odjel domĀ™ a v deset hodin následujícího dne jsem stál na autobusovém nádraží v San Diegu. Ā™ekl jsem jim, Ā™e se teĀ™ s nimi o niĀ™em bavit nebudu, jedu domĀ™ spát. Místo toho jsem jel do místní autobusové společnosti Kopecky bus, podle jména evidentně s Ā™eským majitelem.

PĀ™vodní pan Kopecký uĀ™ neĀ™il a podniku vládl jeho syn, ale to Ā™e jsem Ā™ech, spolu s pĀ™ibĀ™hem z posledních dvou kvalifikovalo k okamžitému pĀ™ijetí. Následujícího rána zase ve Ā™tyĀ™mi zazvonil telefon, Ā™e mám jet do Tijuany a pak do Los Angeles. Ā™ekl jsem jim, Ā™e nepojedu, protoĀ™e uĀ™ u nich nejsem zamĀ™stnán. DispeĀ™er se mi pokoušel vyhráct vyhozením a teprve ujištění, Ā™e mnĀ™ vyhodit nemĀ™, protoĀ™e uĀ™ tam nepracuju, ho postavilo zpĀ™t do reality. Jsem jeĀ™t zajel do Greyhoundu odevzdat závodní příkaz a manaĀ™er se začal vyptávat, co se stalo. Vysvětlil jsem mu mou anabázi a on pĀ™ekvapivĀ™ pĀ™iznal, Ā™e se mi nediví. Tak jsem zamĀ™stnancem Pat Phillips Trucking s mobilním domem a Kopecky bus, zájezdové autobusy. Nová kariéra se otevírá pĀ™ede mnou, kdo ví co pĀ™inese… Pat Phillips a jeho podnik mnĀ™ potĀ™ebovali Ā™ím dál tím míň, některé týdny vĀ™bec ne. Kopecky bus, to byly hlavnĀ™ jízdy po městě do Los Angeles, nejvíc s Mormony do jejich chrámu. A hlavnĀ™ Ā™ekání. Odvezl jsem někam lidi a Ā™ekal. Vytáhl knihu a Ā™etl si, vytáhl televizi a díval se na ně, co, to je jedno na co, hlavnĀ™ zabít Ā™as. NáĀ™ podnik skomíral, nemĀ™li jsme poĀ™ádné tj. pĀ™kné autobusy a na to se moc dbá. Nový autobus MCI americké výroby stojí v základní výbavĀ™ pĀ™es 200.000 dolarĀ™. Podnik musí mít opravdu jistotu, Ā™e se vynaložené peníze vrátí a tu u Kopeckých nemĀ™li. Tak k mým dvěma zamĀ™stnáním pĀ™ibyla tĀ™etí, podpora v nezamĀ™stnanosti. Kvalifikoval jsem se, protoĀ™e pro mĀ™ podnik nemĀ™ dost práce.

Pak se náhle začaly věci obracet; naĀ™ jsem jeĀ™t Ā™tvrté zamĀ™stnání, u další autobusové firmy American Pacific International. Jezdil jsem několikrát týdnĀ™ na lince skrz San Diego, posbíral na zastávkách lidi, kteří jeli do kasina v indiánské rezervaci. Takhle to Ā™lo až do začátku 1991.

V devět hodin večer zazvonil telefon, zda jsem ochoten být pĀ™í den v osm v Hollywoodu, vyzvednout v hotelu skupinu turistĀ™. OvĀ™em Ā™e jsem byl ochoten, jen to znamenalo vstát ve tĀ™ ráno a pak hlavnĀ™ celý den neusnout. Má skupina byli praví Skoti ze Skotska, byly jich Ā™tyĀ™mi autobusy a s nimi angličtí pĀ™vodci. MĀ™ jsem s nimi být jen tĀ™ dnem, potom mé lidi mĀ™ pĀ™evzít jiný Ā™idiĀ™ z naší sesterské Ā™ snad lépe Ā™eno mateĀ™ské firmy Star Line z Los Angeles. Jezdil jsem s nimi po Los Angeles a hlavnĀ™ se učil, co se od Ā™idiĀ™e autobusu Ā™ká a chce. U Kopeckých to bylo jen takové pĀ™ítipkářství, teĀ™ jsem byl poprvé s pravými turisty. MĀ™ pĀ™vodce byl pĀ™ímo fantastický chlap, mĀ™ se mnou trpĀ™livost a vysvětlil a vysvětloval. Po tĀ™ech dnech mĀ™ pĀ™jít Ā™as výměny, ale mĀ™ jsem z pekla Ā™stí, pĀ™vodce byl vedoucí celého zájezdu a postavil si hlavu, Ā™e se Ā™ádný autobus mĀ™nit nebude a Ā™e chce tenhle Ā™idiĀ™e a basta. Zákazník je zákazník, dostal co chtĀ™l. Pravda je, Ā™e zbývající autobusy byly americké MCI 102, to Ā™islo je Ā™íĀ™ka v palcích, autobusy dobré a spolehlivé. JenĀ™e já tam byl s prudce elegantním belgickým Van Hoolem..

Americké trucky i autobusy mají pomĀ™rnĀ™ malá okna, to je kvůli teple a chladnu, sklo se nedá tak dobře izolovat, i když jsou okna autobusĀ™ dvojitá. Evropa v tomhle není tak úzkoprsá, pohodlí zákazníka je důležitĀ™jĀ™; neĀ™ ekonomika provozu a spotĀ™eba nafty. Van Hool má skoro celou pĀ™ední stĀ™nu prosklenou, od Ā™idiĀ™e vedou do autobusu dva schody a cestující sedí výš; a vidí líp.

Vyjeli jsme z Los Angeles na den do San Diega a potom na východ do Arizony, do Scotsdale. Cestou nám náĀ™; pĀ™vodce pĀ™edĀ™tal z knihy mého milovaného autora Jamese Herriota, já poslouchal ani jsem nedutal. Co na tom, Ā™e jsem jeho krásné britské angličtinĀ™ s bídou rozumĀ™l, mĀ™ jsem mého miláĀ™ka pĀ™ímo v originále a bylo to jakoby to vyprávĀ™l On.

Scotsdale je dnes uĀ™ část Phoenixu, ovĀ™em ta bohatá Ā™ást. Večer jsme vyrazili na veĀ™eĀ™i na Pinnacle Peak Patio, podnik v horách, s živou country muzikou, kde servírovali mohutné steaky dĀ™lané na mĀ™ích nad dĀ™ívím po cowboysku, k tomu fazole, k pití pivo, co já nemohl, ale ono to pĀ™i kvalitĀ™ zdejšího piva zas tak nevadilo. Byl nádherný chladný letní večer a já byl v sedmém nebi. O tomhle se mi za volantem trucku ani nesnilo. Moji skotĀ™ cestující byli rádi, Ā™e s nimi sedím u stolu, jako Ā™ech jsem byl pro ně navíc další turistická atrakce. NeuvĀ™domte si tu absurditu: PĀ™ijeli do Ameriky na turistický zájezd a tam je po místních krásách a památkách vozí Ā™ech, se kterým se tĀ™ nedomluví, protoĀ™e jejich jazyk se angličtinĀ™ podobá asi jako Ā™eština maĀ™arĀ™tinĀ™.

Druhý den jsme vyrazili na sever, do dobře známého Flagstaffu. Cestou jsme zastavili v Montezuma Castle, podivném mĀ™stĀ™ v údolí Ā™í spíĀ™; kaĀ™onu Ā™íĀ™ky, kde si indiáni Hopi postavili své domy vysoko ve srázu nad zemí, pod jakýms pĀ™evisem. Ā™íká se tomu MontezumĀ™ v zámek, protoĀ™e kdysi, když bylo toto mĀ™sto "objeveno", se domnívali, Ā™e je to mĀ™sto, kam se kdysi ukryli mexičtí indiáni po kolonizaci Ā™panĀ™ly. Byla to svým způsobem obranná pevnost, protoĀ™e Ā™ádný nepřítel nemĀ™l Ā™anci se tam nahoru dostat. Vodu mĀ™li pĀ™ivedenu podzemím z nedalekého jezírka, mĀ™li jí dost i pro pĀ™ípad obléhání.

Na pĀ™li cestĀ™ z Phoenixu do Flagstaffu je mĀ™sto Sedona, musíte ovĀ™em sjet z dálnice na pĀ™vodní silnici. To si

prosím vás nenechte ujít a zastavte se tam kdykoli pojedete z Phoenixu do Flagstaffu, stojí to za to (tedy, pokud se tam dostanete). V okolí je spousta těch pravých a pro Arizonu typických homolovitých kopců, v důsledku vás tam mezi nimi povozí a ukáží to nejzajímavější. No a místo samo stojí za procházku. Dál pak vede silnice údolím podle řeky, kde v jednom místě je přírodní skalní skluzavka a vždycky nával klouzajících se. Kus dál jeden vytvořil z písku sousoří podle obrazu Leonarda da Vinci Poslední večeře Páně, zastíněné plastikovou plachtou jako stíchemou a tváře tam neustále obchází se sprejovou lahví a vlhčí své dílo, aby se mu nerozsypalo. Pak začne silnice stoupat a je třeba šetřit hrůzostrašným pohledem do údolí, kdy z oken autobusu ani není vidět kopec dolů, jen ta díra. V Americe se moc nezatajíme s instalací svodidel, když chce někdo jet zkratkou... Na vrcholku je odpočívadlo a vyhlídka, kde indiáni prodávají stříbrné a krásné perky. Ve Flagstaffu jsme přespali, příjímkou atrakce je Grand Canyon. Moc u toho bylo napsáno, mnohokrát byl nafilmován, viděl jsem fotografie a myslel jsem si, že jsem připraven. Omyl, stál jsem tam a cítil. Byl jsem tam později je mnohokrát, ale první návštěva je nejkrásnější. Můj průvodce to tam pochopitelně znal a tak místo obvyklého popojíždění od vyhlídky k vyhlídce rozdál lidem mapy a poslal je objevit "svět" Grand Canyon. Autobusy jsou v parku v ceně vstupného, zastaví kdekoli na mávnutí, tak ať si každý dá lá, co chce. Odpoledne jsme naložili spoustu dospělých "dětí" s rozzámenými očima. Některé rejdlily všude, co se jen dá vidět, některé, tak jako já, jen cítili. Moc se mi tehle způsoby líbil a pozdějších cestách jsem ho průvodcem doporučil. Turisté byli spokojeni a my dva ostatní taky. Místo popojíždění jsme si leželi hotelu u bazénu a je za to byli placeni...